pag. 370.

pag. 372.

pag. 373.

1. Õnnetu kuninga tütar.

Muiste elas kord kuningas oma poja ja tütrega, sest et ta abikaas juba ammu mulla alla oli pugenud. Wiimaks suri ka Kuningas ära. Nüüd wõttis kuninga poeg omale naese ja hakkas walitsema. Wend armastas wäga oma õde ja igakord, kui ta kuhugile kauemaks ajaks ära läks, jättis ta enne õega jumalaga ja süs naesega. Kuningal oli ilus must täkk, kes nii kuningaga oli ära harjunud, et kui Kuningas teda wilistas, oli ta süs kui kaugel tahtes, et aga waewalt kuninga häält kuulis, silmapilk oli ta tema juures. Kuningas käis temaga igal pool lustisõitmas ja jahil ning ei lahkunud temast tundigi.

Nüüd tuli aeg, kus kuningas kord merele läks. Ära minnes ütles ta: „Hoidke ja talitage ilusasti mu täkku, kuni ma tagasi tulen!" Naesel oli aga süda täis, et miks-pärast mees oma õde enam armastab kui teda ja laskis täku äratappa, et süs süüdi kuninga õe pääle weeretada ja niiwüsi wenda õe wastu wihale äsitada. —

Mõne aja pärast tuli kuningas koju, teretas enne oma õde, süs abikaasat ja küsis: „Mis mu armas täkk teeb?"

„Eksu armas õde tapnud täku ära," wastas naene.